

تأثیر آموزش به شیوه تصویرسازی ارتباطی بر نگرش به ازدواج، انتظار از ازدواج و گرایش به ازدواج در دانشجویان مجرد دانشگاه های سیاهکل

خدیجه احسانی*، دکتر مقصود فقیرپور،

1398-06-24

رویکرد تصویرسازی ارتباطی بر شناسایی تاثیرات دوران کودکی بر پویایی های ازدواج و انتخاب همسر و اهمیت اکتساب مهارت های ارتباطی تاکید فراوان دارد. پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش به شیوه تصویرسازی ارتباطی بر نگرش به ازدواج، انتظار از ازدواج و گرایش به ازدواج در دانشجویان مجرد دانشگاه های شهرستان سیاهکل صورت گرفت. این پژوهش در زمره تحقیقات نیمه آزمایشی و از منظر هدف کاربردی بود. جامعه آماری پژوهش را کلیه دانشجویان مجرد دانشگاه های شهرستان سیاهکل در نیم سال دوم سال تحصیلی 1397-98 تشکیل دادند که تعداد تقریبی آنها 1200 نفر بود و با استفاده از روش نمونه گیری در دسترس (با جایگزینی تصادفی)، دو گروه 15 نفری متشکل از کنترل و آزمایش به عنوان نمونه انتخاب شدند. جهت گردآوری داده ها آزمودنی ها در مرحله اول پیش آزمون با استفاده از نقطه برش پرسشنامه های نگرش به ازدواج براتین و روزن (1998)، انتظار از ازدواج جونز و نلسون (1996) و گرایش به ازدواج حیدری و همکاران (1383) در دو گروه همگن کنترل و آزمایش قرار گرفتند و پس از برگزاری پروتکل آموزش تصویرسازی ارتباطی، تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار Spss22 و آزمون آماری تحلیل کوواریانس انجام شد. یافته های حاصل از تحلیل کوواریانس تفاوت معناداری را بین نمرات پس آزمون نگرش به ازدواج، انتظار از ازدواج و گرایش به ازدواج آزمودنی های گروه آزمایش و کنترل نشان داد. از طرفی نتایج حاصل از آموزش مهارت های ارتباطی بر نگرش به ازدواج نشان داد که آموزش به شیوه تصویرسازی ارتباطی موجب بهبود نگرش به ازدواج دانشجویان مجرد شده است (p)

کلمات کلیدی : آموزش به شیوه تصویرسازی ارتباطی - نگرش به ازدواج - انتظار از ازدواج - گرایش به ازدواج